

Motion till riksdagen 2016/17:3655

av **Martin Kinnunen och Runar Filper (båda SD)**

med anledning av prop. 2016/17:146 Ett klimatpolitiskt ramverk för Sverige

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen avslår förslaget i de delar som avser förslag till klimatlag samt mål för den svenska klimatpolitiken (avsnitt 5.2, 5.3 och 5.5).
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utsläppsmål bör formuleras på ett sätt som möjliggör flexibilitet och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det saknas behov av ett klimatpolitiskt råd och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Sverigedemokraterna står upp för en ansvarsfull och effektiv klimatpolitik, där det globala perspektivet ges en central plats. Det globala perspektivet kommer dock i skymundan i svensk klimatpolitik, vilket även märks i regeringens proposition. Det saknas en grundläggande insikt om att Sverige, eller EU för den delen, på egen hand inte kan påverka de globala koldioxidutsläppen i någon betydande utsträckning. Sverigedemokraterna eftersträvar en miljö- och klimatpolitik baserad på humanism där alla världens människor har en okränkbar rätt att eftersträva en bättre och mer mänsklig morgondag. Vi säger nej till mål och förslag som äventyrar svensk konkurrenskraft utan att göra någon nytta globalt.

Sverigedemokraterna ser därför global samverkan som ovärderlig inom klimatpolitiken och ställer sig bakom klimatavtalet från Paris och de preciseringar av miljö kvalitetsmålet Begränsad klimatpåverkan som regeringen föreslår med anledning av det nya klimatavtalet. I övrigt yrkar Sverigedemokraterna på att propositionen avslås.

En svensk klimatlag

Sverigedemokraterna motsätter sig införandet av en svensk klimatlag. Precis som ett flertal remissinstanser påpekat framgår det inte hur en klimatlag på något sätt skulle vara bindande när den saknar sanktionsmöjligheter och kan rivas upp av riksdagen när som helst. Det framstår som att lagen enbart är till för syns skull, och det är inte ett ansvarsfullt sätt att verka som lagstiftare. Det saknas i propositionen argument för varför lagstiftning stärker det framtida arbetet med att minska utsläppen av växthusgaser.

Ett långsiktigt utsläppsmål

Svensk klimatpolitik har under lång tid byggt på att Sverige ska gå före andra länder på området och besluta om betydligt större utsläppsminskningar. Regeringens proposition är ett steg i samma riktning. Genom att övertrumfa beslutade mål, beslutade såväl i Sverige som i EU, hoppas man kunna påverka andra länder att gå i samma riktning. Utgångspunkten är på många sätt sympatisk, men det saknas något som tyder på att denna strategi fungerar i praktiken. Det existerar ingen forskning som stöder regeringens föregångsstrategi, och en analys av konsekvenserna av en radikal svensk föregångspolitik på klimatområdet saknas i regeringens proposition. Sverige är och ska vara ett föredöme inom klimatpolitiken, men det är inte givet att detta görs bäst genom att ständigt presentera de mest radikala och dyra utsläppsminskningsmålen. Ska andra länder stimuleras att ta efter Sverige är det grundläggande att låga svenska växthusgasutsläpp också kan förenas med hög ekonomisk tillväxt, vilket skapar jobb och välfärd.

I förslaget till långsiktigt utsläppsmål slås fast att Sverige senast år 2045 ska sakna nettoutsläpp samt att utsläppen från verksamheter i Sverige ska vara minst 85 procent lägre än år 1990. Sverigedemokraterna ställer sig frågande till att föreslå betydligt mer ambitiösa mål än vad som beslutats på EU-nivå när förslaget helt saknar förslag på styrmedel och analyser av vad dessa styrmedel får för konsekvenser.

Sverigedemokraterna ser därför inget motiv till varför Sverige i dag bör anta nya mål. När det kommer till långsiktiga utsläppsmål är det att föredra att de utformas med ett utsläppsintervall framför ett fast mål. Ett problem med ett fast mål är att det kan innebära att målpuppfyllelsen påverkas av det rådande konjunkturella läget samtidigt som ingen hänsyn kan tas till vår omvärld eller teknisk utveckling. Detta riskerar att göra målpuppfyllelsen betydligt dyrare till ingen betydande nytta. När det kommer till mål om nettonollutsläpp tycker Sverigedemokraterna att det är rätt väg att gå men att årtal för målpuppfyllelsen bör beredas ytterligare, bl.a. mot bakgrund av att Sveriges nettoutsläpp av växthusgaser i dag är mycket små. Samtidigt bör en seriös diskussion föras kring hur förändrad markanvändning ska redovisas i denna kalkyl.

Etappmål till år 2030 och 2040

Det finns sedan tidigare ett beslut i Europeiska rådet om att EU ska minska utsläppen av växthusgaser mellan 1990 och 2030 med 40 procent, vilket för svensk del motsvarar ca 46 procent. Det rimliga är att Sverige har denna nivå som riktmärke. När det kommer till föreslagna etappmål till 2030 och 2040 finner Sverigedemokraterna att de i dag är omöjliga att ta ställning till när det saknas en strategi för hur målen ska kunna uppnås.

Det är dock positivt att målen inkluderar kompletterande åtgärder, men det är samtidigt problematiskt att det saknas analys av hur stora nivåer som ska tillåtas och varför de över huvud taget bör begränsas. Eftersom klimatfrågan är global är det viktigt att politiken också bygger på detta. Huruvida utsläppen minskar genom utsläppsminskningar i Sverige, ökade upptag i Sverige eller i andra länder saknar betydelse för arbetet med att minska utsläpp av växthusgaser globalt varför någon begränsning av de kompletterade åtgärderna inte bör finnas.

Ett etappmål för transportsektorn

Sverigedemokraterna anser liksom Konjunkturinstitutet och Finanspolitiska rådet att klimatmål bör formuleras i termer av det miljöproblem vi vill lösa och inte i termer av de medel vi har för att lösa det. Sverigedemokraterna avvisar sektorsvisa mål som riskerar att driva fram ineffektiva eller till och med kontraproduktiva lösningar.

Ett klimatpolitiskt råd

Regeringen skriver i propositionen att man avser att inrätta ett klimatpolitiskt råd. Sverigedemokraterna avstyrker förslaget och anser inte att ett klimatpolitiskt råd bör inrättas. Så väl behovet av det föreslagna rådet och dess status framstår som mycket oklara. Det finns redan instanser som Finanspolitiska rådet, Riksrevisionen och Konjunkturinstitutet som har till uppgift att granska regeringens åtgärder bl.a. på detta område, vilket gör att det kommer att bli en överlappning. Uppgiften att bedöma huruvida regeringens politik är tillräcklig för att uppfylla målen hanteras redan inom Naturvårdsverkets nuvarande uppgifter, varför ett nytt klimatpolitiskt råd känns än mer överflödigt. Det kan framstå som att regeringen i brist på medhåll från befintliga instanser ser ett behov av att installera ett mer välvilligt råd, vilket naturligtvis inte är någon lämplig utgångspunkt. Ett bättre förslag vore att skjuta till ökade medel till forskning på området.

Martin Kinnunen (SD)

Runar Filper (SD)